

Beszámoló a 11. Túlélőtúráról

Isten és jónéhány jószándékú adományozó segítségével idén is – mint már '97 óta mindig – megszervezhettük a mozgássérült emberek országjáró kultúráját, becenevén a Rokitúrát. Utunk ezúttal Dél-Baranyába, ezen belül is az Ormánságba vezetett, melynek apropót adott az, hogy az áprilisban nálunk dolgozó Kemencés Bácsi, alias Vass Zoltán, ezen vidékről volt való, s amikor családotul hazavittük, megszerettette velünk ezt a vidéket.

Így aztán 2007. július 23-án, hétfő délelőtt összesen 14-en vághattunk neki a hosszú útnak a Mozcássérültek Állami Intézete (MÁI) parkolójából. 10-en a MÁI korábbi, illetve jelenlegi ellátottjai, a többiek segítő barátok, önkéntesek és kutyusaik voltak szerteszét az országból. Hárman kerekesszékkal, hárman támbottal közlekedtek, a többiek segédeszköz nélkül. Teherhordóink a MÁI kis- és még kisebb kisbuszai, valamint egy saját átalakított Trabi voltak, melyek végig becsülettel bírták a strapát. Első utunk Nagykarcsonyba vezetett, ahol – vajon miért? – nem volt nyitva a Mikulás Múzeum, de ez nem szegte kedvünket. Szintén zárva találtuk a paksi Makovecz-templomot, melynek tornya hűsében jót ebédeltünk, s szerencsére a templomból is minden látszott az óriási ablakokon keresztül. Viszonylag későn, este 6 körül érkezünk a Harkányhoz közeli Dráwapiskibe, ahol Margit néni fogadott nagy szeretettel és annál nagyobb vacsorával minket. Szállásunkat gyorsan akadálymentesítettük némi rámpa segítségével, így aztán mindenki megfelelő helyen térhetett nyugovóra. Késő este Brigi is befutott Nagyatádról.

Másnap délelőtt a Pécs melletti Abaligetre vonultunk, ahol a sok látogató miatt csak késő délutánra kaptunk időpontot a cseppkőbarlang megtekintésére. Addig megebédeltünk, megfürödtünk a tóban, megnéztük a Denevér-múzeumot, s kicsit kószáltunk a környéken. A cseppkőbarlang félig akadálymentes volt, utána viszont igencsak sokat kellett várnia az túravezetőnek, amíg nehezen mozgó társaink is megmászta a száznál több lépcsőt. De a látvány mindenkit – vélhetően a túravezetőt is – kárpótolt. Csodás kőképződmények, s kellemes hideg fogadott odabent. Fáradtan tértünk vissza Piskibe este 8 körül, ahol újfent derekasan meg kellett küzdjünk a bőséges vacsora bekebelezésével. Mi tagadás, vendéglátóink pizsok jól főztek!

Szerda reggel a helyi – de nagyobb körökben is ismert – fiatal polgármester fogadott irodájában, s érdeklődött hogylétünk és a fogyatékoság alapismeretei felől. Elbúcsúzás után délelőtt Pécsváradra mentünk, s egy helyi úr szíves idegenvezetésével megnéztük a katolikus templomot, a várat és benne egy 1000 évnél is régebbi kápolnát. Utána Zengővárkonyban a Hímestojás-múzeumot látogattuk meg; késő délután Pécssett az élelmesebbekkel a nemrég feltárt és akadálymentesített ókeresztény sírkamrákkal kezdtük alulról a városnézést – a múzeumi nénik minden tiltakozása ellenére. Utána még volt időnk egy kicsit bókászni a belvárosban, s Józsi barátunk is befutott a fél nyolcas gyorssal. Újfent későn értünk haza vacsorázni, melynek ezúttal örültek a házigazdák, mert még nem voltak teljesen készen a finomabbnál finomabb sülték.

Csütörtökön Túronyban kezdtünk egy Árpád-kori, időközben reformátussá lett műemlék templomban, majd Máriagyűdön oroszánokkal találkoztunk tisztes távoból. A siklósi vár tövében jól belakmározunk, s csak utána vettük be az erődítményt. A dzsámihoz gyalog ballagtunk le, s csodálkoztunk egyet a múzeumma átalakított imahely szokatlan belső felújításán. Később Villányban és környékén próbálkoztunk akadálymentesen borozni, de ezúttal – a hét évvel korábbi tokaji táborral szemben – nem jártunk sikerrel. Így aztán otthon, saját magyarázattal kellett elfogyasztanunk a különféle szeszes nedűket a kiváló halászlé után. Késő este még megpróbáltunk lemenni a Drávára, de félórás földutazás után csupán egy holtágig jutottunk. Később megnéztük a térképet is.

Péntek kora reggel kisfiammal újfent csak egy magaspartról tudtuk megnézni a Drávát Mailáthpuszta mellett, majd a nap többi részében végre ormányságoztunk! Sellyén kezdtük a napot két csinos idegenvezető hölgygel, akik segítségével meglátogattuk az Kiss Géza Ormánysági Múzeumot, a mellette lévő un. Talpas-házat, valamint a Draskovits-kastélyt és annak parkját. Nehezen váltunk el egymástól, de gyorsan feledtünk Drávaiványiban, ahol egy csodás kazettás református templomban ámultunk el az ott serénykedő helybelieken, akik 15 éve az első esküvőre készültek a faluban. Dinnyéből és szendvicsekből álló ebédünket a buszmegálló árnyékában költöttük el, majd Drávasztárán végre csobbanhattunk egyet – mint kiderült, szabálytalanul – a határfolyó Drávában. Sajnos reggel többek is elhitték nekem, hogy biztos nem megyünk fürdeni, így ők ruhástul kötöttek ki a vízben, s csak hosszas és hangos unszolásra voltak hajlandók kijönni onnan. Sietünk kellett, mert a többiek is meg akarták nézni Pécssett az ókeresztény sírkamrákat. A múzeumi nénik többségüket – az esélyegyenlőség és az egyenlő hozzáférés elveinek megfelelően – újfent zárt kapukkal és jó dumával riasztották el az egyébként ingyenes belépéstől – ¾ órával a zárási idő előtt! Szerencsére azért két embernek még jobb beszélőkéje volt, így ők szintén gazdagabbak lettek egy élménnyel. Belvárosi csavargás után ezúttal a Flekken 2 nevű vendéglátó egységben fogyasztottuk el Margit nénitől elmaradó minőségű, de azért még mindig remek vacsoránkat, majd hosszas rábeszélésem ellenére sem mentünk el a korábban megegyezett KFT lemezbemutató koncertre, hanem folytatódott a mászkálás. Éjfél után tértünk nyugovóra.

Szombaton Szigetvárra voltunk hivatalosak, ahol az útikönyv által ígéretesnek tűnő vár málló romjain búslakodtunk a helyi műemléki állapotokon, s megnéztük a vári dzsámit. Szerencsére a városban lévő dzsámiban épp nagyon sietett a pap, s csupán egy félórás egyetemi nagyelőadásban ecsetelte a katolikus templommá átalakított imahely szépségeit, majd hosszasan válaszolt kérdéseinkre. Az átalakítás-restaurálás itt igazán remekül és akadálymentesre sikerült! Utána a templom előtti téren a kánikulában teljesen elvesztettük a fejünket, s a helyiek virulására öntözgettük egymást vízzel a szökőkútból. Este Piskiben gyorsan megvacsoráztunk, s szaladtunk is Siklóstra az említett Kemencés Bácsihoz beszélgetni amolyan búcsúestképpen. Éjfélkor még megpróbálkoztunk egy fürdással a drávaszabolcsi határátkelő alatt, de a határőrök ettől hivatalosan lebeszéltek (magánemberként nem), s – bár állítólag létezik – kerekesszékekkel nem is jutottunk el a romantikus-homokos fövenyhez. Fura látvány lehettünk az éjszakában! Az egyébként

24 órás szombatot hajnalig tartó búcsú-ökörködéssel tettük valamivel hosszabbá.

Vasárnap délelőtt sírás közepette búcsúztunk el eddigi egyik legjobb táborhelyünktől, s hasonló könnyek között fizettük ki a szállásdíjat. Utána istentisztelet helyett csupán egy hálaadó fohászra futotta a kórosi református templomban, melynek megtekintését a csapat nagy többsége szabotálta. Sajnos, ez a banda sem tökéletes! Nagyatádra közösen vittük haza Brigit – itt újabb sírás következett –, majd könnyeinkkel a Balatonban is sikertelenül küszködtünk, olyan jól sikerült az utolsó pancsolás a lenyugvó nap fényében. Az autópályán (Trabihoz képest) egészen elképesztő tempóban szaladtunk vissza Pestre, s ment ki-ki a maga dolgára az éjszakában.

Összességében remekül sikerült a tábor, melyben kiválókat ettünk, sokat beszélgettünk nappal, este, éjszaka és hajnalban, örültünk egymásnak és néha bánkódtunk, ha valami nem sikerült. Gondolkodás nélkül tette mindenki a dolgát: kentük a szendvicseket, mentünk el vásárolni, toltuk be a Trabit, s önfeledten játszottunk mindennel, amivel csak lehetett. Mentünk közel 1300 km-t, s egymás segítségével jó alaposan megismertük hazánkban egyre kisebb országunk egy újabb szeletkáját. Unatkozni nem sikerült, s még társasjátékot sem vettünk elő, annyira fontos volt a közvetlen együttlét, a látvány, a hétköznapiaktól eltérő élmények. Bár sokáig azt hittem, hogy a tavalyi lesz az utolsó tábor, szerencsére adományozóink segítségével ez másképp alakult. Hiába, az ilyen utak kifürkészhetetlenek!

Köszönöm tehát barátaimnak, az erzsébeti evangélikus híveknek, rokonaimnak, a szociális szakmai lista adományozó és lélekben velünk lévő tagjainak a segítséget, mellyel lehetővé tették eme hosszú évek óta tartó, de mindig ad hoc módon alakuló tábor idejének megrendezését! A Mindenható tartsa meg jó szokásukat!

Budapest-Soroksár, 2007. július 31.

Andor Csaba